

Я - Суми

Сергій П'ятаченко

Я рухаюсь весь час по колу. З Сум у Суми.
Це - збочення, яка до біса тут любов!
Це наслідок якихось там фатальних змов.
І нас пронизують одного поля струми
з цим містом. І я починаю знов і знов.

Де небеса й слова завжди тверді й прозорі,
де поле дичавіє ген на сотні верст,
де сніг по пояс, де початок всіх історій
стоїть це місто, мов на роздоріжжі хрест,
і в ньому - люди, на це місто тяжко хворі.

Сумлінні, сумчасті, сум'ятливі, сумнівні,
в цім місті Су ми заплелись, мов хміль,
і проростаєм в нього. Це приносить біль,
чи радість, вірші чи (на вибір) гривні.
Й це змушує мене шукати шлях звідсіль.

А навкруги на пагорбах стоять янголи,
невидимі й німі, й боронять все оце.
Й один здається вкрай знайомим із їх кола -
у нього грубі руки й батькове лице...
і звідси я - ні кроку, ні! ніяк! ніколи!

Та ранком знову за валізу й вище комір,
щоб рахувати миті, дні, роки, віки,
коли вернусь крізь станції, аеропорти і пороми
набрати незабутні цифри і почути крізь гудки:
"Я - Суми... Ви неправильно набрали номер..."